

Το μεγαλύτερο αποστραγγιστικό έργο των Μυκηναίων ήταν η τεχνητή αποστράγγιση της λίμνης Κωπαΐδας. Το έργο αυτό αποκαλύφθηκε στο τέλος του περασμένου αιώνα, όταν κατά την τελευταία αποξήρανση της λίμνης εμφανίστηκαν στον πυθμένα της, κανάλια και τεχνητά αναχώματα που ανάγονται στη Μυκηναϊκή εποχή.

Η περιοχή της λίμνης Κωπαΐδας ήταν μέχρι τη Μυκηναϊκή εποχή περιτριγυρισμένη από ελώδεις περιοχές και γι' αυτό αποτελούσε μάλλον εστία πρόκλησης ασθενειών. Τα νερά της λίμνης σε περιόδους ισχυρών βροχοπτώσεων πλημμύριζαν τις γύρω καλλιέργειες και τους παράλιους οικισμούς. Ο μόνος τρόπος να απαλλαχθούν οι κάτοικοι από τους βάλτους και να κερδίσουν περισσότερα εδάφη για καλλιέργειες ήταν να οδηγηθούν τεχνητά τα νερά της λίμνης στις φυσικές υπόγειες σήραγγες, τις λεγόμενες κατακόμβες, που οδηγούσαν υπογείως στη θάλασσα. Για το σκοπό αυτό κατασκευάστηκε ένα πολύπλοκο σύστημα από τεχνητά αναχώματα και κανάλια που εξέτρεπαν κατάλληλα το ρου των ποταμών Μέλα και Κηφισού. Το επιχείρημα αυτό προϋπέθετε ακριβείς γεωδαιτικούς υπολογισμούς και μεγάλη εμπειρία σε αρδευτικά έργα που μέχρι εκείνη την εποχή ήταν γνωστή μόνο από την Αίγυπτο και τη Μεσοποταμία. Με τα έργα αυτά, τα οποία χρονολογούνται στο 13ο αιώνα πΧ, η λίμνη και οι βαλτώδεις περιοχές μετατράπηκαν σε μια απέραντη πεδιάδα με γόνιμο έδαφος για τις καλλιέργειες των κατοίκων των γύρω οικισμών.

Τα αποστραγγιστικά έργα απαιτούσαν συνεχή επίβλεψη. Τα κανάλια έπρεπε να συντηρούνται τακτικά και οι καταβόθρες να αποφράζονται σε περιπτώσεις πλημμύρας. Τη

συντήρηση των έργων επέβλεπαν διάφοροι αξιωματούχοι που θεωρείται ότι έδρευαν στην ακρόπολη του Γλα, στο κέντρο της Κωπαΐδας, όπου μάλλον αποθηκευόταν και ένα μεγάλο μέρος της αγροτικής παραγωγής. Το ακόμη και σήμερα θαυμαστό αυτό έργο, το οποίο θεωρείται η πρωιμότερη τεχνητή απόκλιση ποταμού στην Ευρώπη, αποδίδεται στους Μινύες, τους κατοίκους του Ορχομενού, ο οποίος ήταν η μεγαλύτερη δύναμη της περιοχής, ενώ μια άλλη άποψη το θέλει ως ένα συλλογικό έργο των κοινοτήτων γύρω από την Κωπαΐδα. Με τη σοφή αυτή εκμετάλλευση της γης και την απόδοση των εκτεταμένων καλλιεργειών εξηγείται ο μυθικός πλούτος της πόλης του Ορχομενού, όπως μας παραδίδει ο Όμηρος.

Τα έργα της Κωπαΐδας καταστράφηκαν σχεδόν συγχρόνως με την καταστροφή των μυκηναϊκών ακροπόλεων γύρω στο 1200 πΧ, όταν η κεντρική εξουσία δεν ήταν πια σε θέση να συντηρήσει τα έργα η Κωπαΐδα μετατράπηκε πάλι σε λίμνη σκεπάζοντας έναν αριθμό παράλιων οικισμών. Είναι αξιοσημείωτο ότι μετά το εγχείρημα αυτό των Μυκηναίων καμιά άλλη μεταγενέστερη προσπάθεια μετατροπής της λίμνης Κωπαΐδας σε πεδιάδα δεν πέτυχε παρά μόνο εκείνη στα τέλη του περασμένου αιώνα.